

ZÁKON O PLATEBNÍM STYKU

zákon č. 370/2017 Sb., ze dne 11. října 2017

ve znění:
zák. č. 5/2019 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ OBECNÁ USTANOVENÍ

§ 1 Předmět úpravy

Tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾, zároveň navazuje na přímo použitelné předpisy Evropské unie²⁾ a upravuje

- a) činnost některých osob oprávněných poskytovat platební služby a vydávat elektronické peníze, včetně činnosti těchto osob v zahraničí,
- b) účast v platebních systémech a vznik a provozování platebních systémů s neodvolatelností zúčtování,
- c) práva a povinnosti podnikatelů, kteří poskytují platební služby (dále jen „poskytovatel“), a uživatelů platebních služeb (dále jen „uživatel“),
- d) práva a povinnosti podnikatelů, kteří vydávají elektronické peníze (dále jen „vydavatel“), a držitelů elektronických peněz (dále jen „držitel“),
- e) práva a povinnosti podnikatelů, kteří prostřednictvím internetových stránek srovnávají úplaty za služby spojené s platebním účtem uplatňované různými poskytovateli (dále jen „provozovatel srovnávacích stránek“),
- f) používání jednotného označení služeb spojených s platebním účtem,
- g) postup při změně platebního účtu,
- h) přístup k platebnímu účtu.

---

¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry, ve znění směrnic Evropského parlamentu a Rady 2009/44/ES a 2010/78/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a č. 909/2014.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o omezitelném dohledu nad touto činností, o změně směrnic 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES, ve znění směrnic Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU a 2015/2366.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/92/EU ze dne 23. července 2014 o porovnatelnosti poplatků souvisejících s platebními účty, změně platebního účtu a přístupu k platebním účtům se základními prvky.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a zrušuje směrnice 2007/64/ES.

²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 924/2009 ze dne 16. září 2009 o přeshraničních platbách ve Společenství a zrušení nařízení (ES) č. 2560/2001, v platném znění.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012 ze dne 14. března 2012, kterým se stanoví technické a obchodní požadavky pro úhrady a inkasa v eurech a kterým se mění nařízení (ES) č. 924/2009, v platném znění.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/751 ze dne 29. dubna 2015 o mezibankovních poplatcích za karetní platební transakce.

Z důvodové zprávy:

Úvodní ustanovení vymezuje rozsah působnosti zákona o platebním styku. V souvislosti s transpozicí směrnice o platebních službách, směrnice o elektronických penězích, směrnice o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a směrnice o platebních účtech se doplňuje odkaz na uvedené směrnice. Zároveň se odkazuje na nařízení o přeshraničních platbách v eurech, nařízení o úhradách a inkasech v eurech a nařízení o mezibankovních poplatcích, která se sice netransponují, protože jsou přímo použitelná, ale v návrhu zákona se stanoví přestupky za porušení povinností, které jsou těmito nařízeními stanoveny.

Přehled výkladu:

- I. Obecně
- II. Předmět úpravy a systematika zákona o platebním styku
- III. Platební styk
- IV. Evropská (unijní) regulace platebního styku
- V. Výklad a aplikace zákona o platebním styku

I. Obecně

Komentované ustanovení vymezuje **předmět úpravy** zákona o platebním styku a odkazuje na **právní předpisy EU, které jsou tímto zákonem implementovány** do českého právního řádu. Je třeba přiznat, že vymezení předmětu úpravy nemá valný praktický význam, protože je provedeno ve velmi obecné rovině a teprve ve spojení s dalšími ustanoveními zákona, zejména s definicemi použitých pojmů, dostává konkrétnější obrys.

Zákon o platebním styku byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 13. listopadu 2017 a v souladu se svým § 280 nabyl účinnosti dne 13. ledna 2018. Jeho přijetí bylo vyvoláno nutností **transponovat do českého právního řádu druhou směrnici o platebních službách**, a proto se datum nabytí účinnosti zákona shoduje s transpoziční lhůtou uvedené směrnice. Nový zákon zrušil a zcela nahradil předchozí zákon o platebním styku z roku 2009.

Zákon o platebním styku byl za dobu své dosavadní platnosti novelizován pouze jednou. **Tato novelizace byla provedena zákonem č. 5/2019 Sb. s účinností od 1. dubna 2019** a reagovala jednak na prováděcí předpisy EU, které byly v mezidobí vydány, a jednak na praktické zkušenosti z prvních měsíců účinnosti nového zákona. V zásadě se však omezila pouze na upřesnění některých ustanovení a nepřinesla žádné zásadní změny.

II. Předmět úpravy a systematika zákona o platebním styku

Vymezení předmětu úpravy v komentovaném ustanovení v zásadě odpovídá zvolené systematice zákona. **Zákon o platebním styku se člení na devět částí.** První část (§ 1 až 4) obsahuje obecná ustanovení, v nichž jsou především definovány základní pojmy, které zákon v dalších částech používá. Druhá část (§ 5 až 106) stanoví veřejnoprávní podmínky poskytování platebních služeb a vydávání elektronických peněz a upravuje regulatorní režim tzv. nebankovních subjektů působících v těchto oblastech. Třetí část (§ 107 až 126) se týká činnosti platebních systémů, včetně platebních systémů s neodvolatelností zúčtování. Čtvrtá část (§ 127 až 196) reguluje soukromoprávní vztahy při poskytování platebních služeb a vydávání elektronických peněz. Pátá část (§ 197 až 220) se zabývá některými zvláštními otázkami týkajícími se platebních účtů. Šestá část (§ 221 až 225) se týká bezpečnosti v oblasti platebního styku. Sedmá část (§ 226 až 236) je věnována přestupkům a osmá (§ 237 až 248) dohledu nad dodržováním povinností, které zákon stanoví. Devátá část (§ 247 až 280) obsahuje ustanovení společná, přechodná a závěrečná.

III. Platební styk

Platební styk jako právní a hospodářský fenomén není v zákoně nijak blíže definován a s výjimkou názvu zákona je uvedený výraz v zákoně použit naprosto minimálně. Zákon toto slovní spojení přijal jako součást tradičně užívané terminologie a chápe jej spíše jako určité souhrnné označení, přičemž jednotlivá ustanovení zákona se přímo týkají konkrétních oblastí platebního styku, tedy poskytování platebních služeb, vydávání elektronických peněz a činnosti platebních systémů, a to zpravidla jak jejich veřejnoprávních, tak i soukromoprávních aspektů. Na rozdíl od některých obdobných zákonů v zahraničí nebyl zvolen název „zákon o platebních službách“ (srov. např. slovenskou, rakouskou nebo belgickou právní úpravu), což je odůvodněno tím, že předmět úpravy zákona se netýká pouze poskytování platebních služeb, ale i vydávání elektronických peněz, činnosti platebních systémů a některých dalších otázek.

V evropské platební legislativě se výraz „platební styk“ až na výjimky nepoužívá. Důvodem toho je zřejmě i skutečnost, že v řadě evropských jazyků neexistuje jeho přesný ekvivalent. Uvedený výraz má původ v německé právní a hospodářské terminologii (srov. něm. *Zahlungsverkehr*) a v ostatních evropských jazycích se lze s jeho ekvivalenty setkat zpravidla pouze tehdy, jestliže se jejich odborná terminologie utvářela pod vlivem němčiny (srov. např. niz. *betalingsverkeer*, maď. *fizetési forgalom*, sloven. *platočný styk*, slovin. *plačilni promet*, chor. *platni promet*). V angličtině a v románských jazycích se většinou hovoří spíše o „platebních službách“ (srov. např. angl. *payment services*, fran. *services de paiement*, ital. *servizi di pagamento*, špan. *servicios de pago*) nebo pouze o „platočích“.

Slovní spojení „platební styk“ se obvykle používá v několika různých významech. V nejširším smyslu se jako platební styk označují jakékoli formy placení, tedy všechny způsoby přesunu peněžních prostředků od jedné osoby (plátce) k osobě druhé (příjemci). Tento přesun se děje zpravidla, nikoli ovšem nezbytně, za účelem splnění peněžitého dluhu, který má plátce vůči příjemci. Často se však pojem platebního styku chápe úžeji a omezuje se pouze na případy, kdy mezi plátce a příjemce vstupuje třetí osoba, která pro ně uvedený přesun peněžních prostředků určitým způsobem zajišťuje, a to zpravidla na smluvním základě. Ani v tomto užším smyslu ovšem pojem platebního

styku nekoresponduje s věcnou působností zákona o platebním styku. Zákon totiž upravuje pouze některé formy platebního styku, a to v podstatě pouze takové, jejichž právní úprava je harmonizována na úrovni EU. Z tohoto důvodu zůstává řada nástrojů tradičně považovaných za součást platebního styku (např. placení směnkou, šekem nebo poštovním poukazem) z věcné působnosti zákona o platebním styku vyloučena (srov. § 3 odst. 3).

IV. Evropská (unijní) regulace platebního styku

V komentovaném ustanovení je zdůrazněn také evropský (unijní) rozměr zákona o platebním styku. **Zákon implementuje do českého právního řádu celkem sedm právních předpisů EU**, z nichž čtyři jsou směrnice a tři nařízení. Jsou jimi:

- směrnice o neodvolatelnosti zúčtování,
- druhá směrnice o elektronických penězích,
- směrnice o platebních účtech,
- druhá směrnice o platebních službách,
- nařízení CBP,
- nařízení SEPA,
- nařízení MIF.

Odkaz na všechny výše uvedené unijní právní předpisy vyplývá z požadavku práva EU, podle něhož **mají členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech nebo při jejich úředním vyhlášení učinit výslovný odkaz na implementované právní předpisy EU**. Konkrétní způsob tohoto odkazu je ponechán na vůli členských států. V české legislativní praxi je zvykem, že se tento odkaz provádí formou poznámky pod čarou v úvodním paragrafu implementačního zákona.

1. Druhá směrnice o platebních službách

Druhá směrnice o platebních službách představuje se svými 117 články základní kámen evropské platební legislativy. Obsahuje úpravu poskytování platebních služeb harmonizovanou na úrovni EU, a to jak v oblasti veřejnoprávní regulace přístupu k této činnosti (srov. hlavu II), tak v oblasti regulace soukromoprávních vztahů, které při poskytování platebních služeb vznikají mezi poskytovateli a uživateli (srov. hlavy III a IV). Konečná podoba směrnice byla publikována v Úředním věstníku EU v závěru roku 2015 po více než dvouletém vyjednávání mezi členskými státy a Evropským parlamentem. Lhůta pro transpozici směrnice uplynula dne 13. ledna 2018.

Druhá směrnice o platebních službách je **směrnici v režimu tzv. úplné (maximální) harmonizace** (srov. čl. 107 směrnice PSD2), což znamená, že členské státy se nemohou od jejích požadavků odchýlit, a to ani směrem k přísnější vnitrostátní právní úpravě. Výjimku z tohoto pravidla představuje pouze 15 ustanovení, která výslovně umožňují členským státům, aby si s ohledem na své specifické podmínky zvolily některou z několika nabízených možností. Většinou se jedná o ustanovení, která byla při vyjednávání směrnice určitým způsobem kontroverzní a možnost dílčích výjimek pro členské státy měla přispět k nalezení potřebného kompromisu.

Druhá směrnice o platebních službách **obsahově silně navazuje na první směrnici o platebních službách**, kterou zcela nahradila. Bez podstatnějších věcných změn převzala většinu ustanovení původní směrnice, a **navíc upravila některé nové instituty**. Patří mezi ně nové platební služby nepřímého dání platebního příkazu a informování o platebním

účtu, jejichž zavedením došlo k otevření evropského trhu platebních služeb pro nové hráče, dále nová pravidla týkající se bezpečnosti v oblasti platebního styku, rozšíření působnosti některých ustanovení směrnice i na platební transakce s mimoevropským prvkem, silnější ochrana uživatelů v případě zneužití platebních prostředků nebo blokáce peněžních prostředků při karetních transakcích, intenzivnější spolupráce mezi orgány dohledu členských států a silnější postavení EBA v oblasti platebního styku.

Podstatný rozdíl mezi první a druhou směrnicí o platebních službách spočívá i v tom, že **druhá směrnice o platebních službách upravuje některé otázky pouze rámcově a podrobnější právní úpravu přenechává prováděcím právním předpisům**, k jejichž vydání zmocňuje Evropskou komisi. Evropská komise dosud vydala na základě druhé směrnice o platebních službách tyto prováděcí právní předpisy:

- nařízení Evropské komise 2017/2055, které se týká spolupráce a výměny informací mezi orgány dohledu členských států,
- nařízení Evropské komise 2018/389, které se týká silného ověření uživatele a otevřených standardů komunikace,
- nařízení Evropské komise 2019/410, které se týká hlášení informací orgány dohledu členských států EBA,
- nařízení Komise v přenesené pravomoci 2019/411, kterým se doplňuje směrnice 2015/2366, pokud jde o regulační technické normy, které stanoví technické požadavky na vytvoření, provozování a údržbu elektronického centrálního rejstříku v oblasti platebních služeb a na přístup k informacím v něm obsaženým.

Již přijetí první směrnice o platebních službách představovalo **jeden z významných kroků na cestě k realizaci projektu SEPA**, což je označení pro tzv. jednotnou oblast pro platby v eurech (*Single Euro Payments Area*). Tuto oblast tvoří členské státy, tedy členské státy EU a další smluvní státy Dohody o Evropském hospodářském prostoru [srov. § 2 odst. 2 písm. a)], a rovněž Spojené království, Švýcarsko a Monako. Cílem uvedeného projektu je vytvořit ze všech zúčastněných států jednotnou oblast, v níž budou přeshraniční platební transakce v eurech prováděny za stejných podmínek jako platební transakce vnitrostátní. Projekt SEPA původně vznikl na bázi samoregulace evropského bankovního sektoru, ovšem za silné politické podpory Evropské komise, Evropské centrální banky a dalších unijních institucí. Přijetí první směrnice o platebních službách znamenalo sjednocení právní úpravy, které bylo nezbytnou podmínkou pro sjednocení nelegislativních standardů platebního styku v jednotlivých členských státech. Povinné používání platebních nástrojů SEPA pro úhrady a inkasa v eurech potom zavedlo nařízení SEPA.

Před přijetím první směrnice o platebních službách tvořila platební legislativu EU především směrnice 97/5/ES, která ovšem neupravovala vnitrostátní platební styk (ačkoli některé členské státy včetně ČR aplikovaly její ustanovení i na vnitrostátní platební transakce) a z přeshraničních platebních transakcí se vztahovala pouze na úhrady, nikoli na inkasa. Dále existovala tři doporučení Komise 87/598/EHS, 88/590/EHS a 97/489/ES, která se týkala používání elektronických platebních prostředků, ale neměla závazný charakter. Řada ustanovení směrnice 97/5/ES a uvedených tří doporučení byla následně převzata do první směrnice o platebních službách. Na unijní úrovni zcela chyběla harmonizovaná veřejnoprávní úprava činnosti nebankovních poskytovatelů platebních služeb. Specifické postavení mělo nařízení 2560/2001, které zakotvilo zásadu stejných poplatků pro vnitrostátní a přeshraniční platby v eurech a zůstalo první směrnicí o platebních službách nedotčeno, v roce 2009 však bylo nahrazeno nařízením CBP a v roce 2019 významně novelizováno (srov. § 235).

2. Druhá směrnice o elektronických penězích

Další směrnicí transponovanou do zákona o platebním styku je **druhá směrnice o elektronických penězích**. Jde o revidovanou evropskou (unijní) právní úpravu podmínek pro vydávání elektronických peněz (srov. § 4), která zcela nahradila první směrnice o elektronických penězích z roku 2000. Ve srovnání s ní znamená revidovaná směrnice podstatnou liberalizaci regulace institucí elektronických peněz (např. snížení požadavku na počáteční kapitál z 1 000 000 € na 350 000 € nebo umožnění vzniku tzv. hybridních institucí elektronických peněz, které vedle vydávání elektronických peněz vykonávají další obchodní činnosti) a celkové přiblížení jejich právního režimu právnímu režimu platebních institucí (srov. čl. 3 odst. 1 směrnice EMD2). Stejně jako směrnice o platebních službách má i tato směrnice režim úplné (maximální) harmonizace (srov. čl. 16 směrnice EMD2).

3. Směrnice o platebních účtech

Třetí směrnicí transponovanou do zákona o platebním styku je **směrnice o platebních účtech**. Tato směrnice zvyšuje transparentnost úplaty za služby spojené s platebními účty tím, že zavádí standardizovanou terminologii, standardizované informační dokumenty a povinnost, aby v každém členském státě existovala alespoň jedna srovnávací internetová stránka, která úplaty za tyto služby porovnává. Dále směrnice upravuje proces převedení platebního účtu k jinému poskytovateli (tzv. *switching*). Směrnice také obsahuje zákaz diskriminace při přístupu k platebním účtům a zavádí právo na tzv. základní platební účet. Směrnice je transponována do části páté komentovaného zákona a lhůta pro transpozici uplynula dne 18. září 2016.

4. Směrnice o neodvolatelnosti zúčtování

Poslední transponovanou směrnicí je **směrnice o neodvolatelnosti zúčtování**. Tato směrnice usiluje o snížení systémového rizika spojeného s účastí v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry zejména tím, že zakotvuje neodvolatelnost zúčtování v případě insolvence účastníků těchto systémů (srov. § 115). Uvedená směrnice byla novelizována směrnicí 2009/44/ES. Tato novela kromě provedení některých drobnějších technických změn rozšířila ochranu systémů i na případy jejich vzájemného propojení (srov. § 116).

5. Nařízení CBP, nařízení SEPA a nařízení MIF

Z hlediska pramenů práva EU existuje zásadní rozdíl mezi směrnicemi a nařízeními. Směrnice zavazuje členské státy, ovšem pouze pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků je ponechána na vůli členských států (srov. čl. 288 odst. 3 Smlouvy o fungování EU). To znamená, že ustanovení směrnice musí být ve stanovené lhůtě promítnuta (transponována) do vnitrostátního práva. Naopak **nařízení jsou přímo účinná ve všech členských státech** (srov. čl. 288 odst. 2 Smlouvy o fungování EU), a proto se do vnitrostátního práva netransponují. Přesto však nařízení v některých případech vyžadují, aby jim byly právní řády členských států přizpůsobeny; v takovém případě se hovoří o **procesu adaptace**. To se týká i nařízení o CBP, nařízení SEPA a nařízení MIF, která ukládají členským státům, aby určily příslušné orgány, které budou vykonávat dohled nad jeho dodržováním, aby za jejich porušení stanovily sankce a aby zavedly mechanismus mimosoudního řešení sporů vyplývajících z těchto nařízení (srov. § 235, § 238 a § 248).

V. Výklad a aplikace zákona o platebním styku

Evropský (unijní) rozměr zákona o platebním styku má významné právní důsledky pro jeho výklad a aplikaci. Prvním z nich je **povinnost tzv. eurokonformního výkladu vnitrostátního práva**, která spočívá v tom, že ustanovení práva členských států, zejména pokud implementují ustanovení směrnice, je třeba vykládat v souladu s odpovídajícími ustanoveními práva EU a s účelem, jež tato ustanovení sledují. Tento požadavek je založen na doktríně tzv. nepřímého účinku směrnic a Evropský soudní dvůr jej poprvé zformuloval v roce 1984 ve věci C-14/83 *Von Colson a Kamann*. Požadavek eurokonformního výkladu má ovšem i určité meze. Především nelze eurokonformním výkladem vykročit z hranic obecně uznávaných interpretačních metod, a proto jeho výsledkem nemůže být interpretace *contra legem*. Velmi omezené jsou možnosti eurokonformního výkladu také v případě, že by tímto způsobem mělo dojít k rozšíření podmínek trestní odpovědnosti, což podle našeho názoru platí analogicky i pro odpovědnost za přestupky.

Dalším důsledkem evropského (unijního) rozměru zákona o platebním styku je skutečnost, že otázky týkající se výkladu implementovaných ustanovení evropské platební legislativy mohou být předmětem **řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem EU** (srov. čl. 267 Smlouvy o fungování EU). Vyvstane-li taková otázka v řízení před soudem členského státu, může tento soud požádat Soudní dvůr EU, aby o uvedené otázce rozhodl. Jedná-li se o soud, proti jehož rozhodnutí již nejsou přípustné opravné prostředky podle vnitrostátního práva, pokládá se předběžná otázka obligatorně. To neplatí v případě, že Soudní dvůr EU již předběžnou otázku v minulosti vyřešil nebo že dotčené ustanovení práva EU je natolik jednoznačné, že nepřipouští rozumné pochybnosti o tom, jak má být správně vykládáno (tzv. doktrína *acte clair*, zformulovaná Evropským soudním dvorem v roce 1982 ve věci C-283/81 *CILFIT*).

V souvislosti se zákonem o platebním styku se klade **otázka, které české vnitrostátní orgány jsou oprávněny předběžnou otázkou Soudnímu dvoru EU položit**. Oprávnění vnitrostátních soudů je v tomto ohledu nepochybné, ale již v roce 1966 Evropský soudní dvůr ve věci C-61/65 *Vaassen-Goebbels* judikoval, že výraz „soud“ použitý v příslušném ustanovení tehdejší Smlouvy o Evropském hospodářském společenství může zahrnovat i jiné orgány než běžné vnitrostátní soudy. Byla formulována určitá kritéria, která zakládají právo vnitrostátního orgánu položit předběžnou otázku: musí se jednat o stálý orgán vytvořený na základě práva s obligatorní jurisdikcí, který prostřednictvím aplikace práva rozhoduje spory. Tato kritéria byla pozdější judikaturou rozvíjena (nově byl zdůrazněn požadavek nezávislosti) nebo naopak do určité míry relativizována. V současnosti panuje obecné přesvědčení, že kritéria zakládající oprávnění položit předběžnou otázku jsou nejasná a obtížně předvídatelná. Přesto se zdá, že finanční arbitr ČR jako orgán mimosoudního řešení sporů v oblasti platebního styku [srov. § 1 odst. 1 písm. a) a b) zák. o fin. arbitrovi] uvedeným požadavkům v zásadě vyhovuje, a proto je třeba jeho právu na položení předběžné otázky spíše přisvědčit. Naopak ČNB uvedená kritéria zřejmě nespňuje. Jednak jako správní orgán vykonávající dohled v oblasti platebního styku nerozhoduje právní spory, a jednak požadavek nezávislosti je u ní splněn pouze jako u instituce (srov. čl. 98 Ústavy), nikoli však u jednotlivých osob podílejících se na její rozhodovací činnosti. Skutečností zůstává, že žádný z obou orgánů dosud předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU nepoložil.

V rámci celé EU byly **dosud podány čtyři žádosti o zodpovězení předběžné otázky ve vztahu k druhé směrnici o platebních službách**. Jednu z těchto žádostí již Soudní dvůr

EU zodpověděl. Šlo o předběžnou otázku ve věci C-643/16 *American Express*, týkající se výkladu pojmu třístranného karetního schématu. **Rada žádostí o zodpovězení předběžné otázky byla podána i ve vztahu k první směrnici o platebních službách** a vzhledem k tomu, že se obě směrnice v řadě ustanovení obsahově shodují, má zodpovězení těchto otázek význam i pro výklad druhé směrnice o platebních službách. Sedm z těchto žádostí již Soudní dvůr EU zodpověděl. Šlo o předběžné otázky ve věci C-616/11 *T-Mobile Austria*, týkající se výkladu pojmu platební prostředek; ve věci C-375/15 *BAWAG*, týkající se výkladu pojmu poskytnutí informace; ve věci C-568/16 *Rasool*, týkající se hranice mezi poskytováním platebních služeb a provozováním hazardních her; ve věci C-191/17 *ING-DiBa Direktbank Austria*, týkající se výkladu pojmu platební účet; ve věci C-245/18 *Tecnoservice Int.*, týkající se provedení platebního příkazu v souladu s jedinečným identifikátorem; ve věci C-295/18 *Mediterranean Shipping Company (Portugal)*, týkající se pojmu neautorizované platební transakce; a ve věci C-480/18 *Privat Bank*, týkající se pravomocí orgánu dohledu.

Sjednocující roli při výkladu evropské platební legislativy hraje i EBA, která byla zřízena jako jeden z orgánů evropského systému dohledu nad finančním trhem. Nástroje, které má EBA k dispozici pro sjednocování výkladu evropské platební legislativy, zahrnují zejména **vydávání obecných pokynů a doporučení** (srov. čl. 16 nařízení EBA) a **urovnávání sporů mezi orgány dohledu členských států v přeshranických situacích** (srov. čl. 19 nařízení EBA a § 240). Právní předpisy EU v některých případech přímo zmocňují EBA k vydání konkrétních obecných pokynů, ale EBA může vydat obecné pokyny i na základě obecného zmocnění, jestliže konkrétní zmocnění v právních předpisech EU chybí. Obecné pokyny a doporučení sice nemají povahu právního předpisu, ale orgány dohledu členských států a finanční instituce, jimž jsou určeny, jsou povinny „vynaložit veškeré úsilí, aby se těmito obecnými pokyny a doporučeními řídily“ (srov. čl. 16 odst. 3 nařízení EBA). Orgány dohledu členských států jsou povinny informovat EBA o tom, zda se hodljají nebo nehodljají obecnými pokyny řídit, přičemž EBA tuto informaci zveřejňuje.

EBA dosud vydala v oblasti platebního styku tyto obecné pokyny:

- obecné pokyny k pojištění odpovědnosti (srov. čl. 5 odst. 4 směrnice PSD2),
- obecné pokyny k žádostem o povolení (srov. čl. 5 odst. 5 směrnice PSD2),
- obecné pokyny k bezpečnostním opatřením (srov. čl. 95 odst. 3 směrnice PSD2),
- obecné pokyny k oznamování incidentů (srov. čl. 96 odst. 3 směrnice PSD2),
- obecné pokyny k oznamování podvodů (srov. čl. 96 odst. 6 směrnice PSD2),
- obecné pokyny ke stížnostem podávaným orgánu dohledu (srov. čl. 100 odst. 6 směrnice PSD2),
- obecné pokyny k využití záložního řešení (srov. čl. 33 odst. 6 nařízení Evropské komise 2018/389).

Judikatura:

- I pro moc soudní (...) plyne povinnost interpretovat a aplikovat vnitrostátní právo „eurokonformním“ způsobem, tedy při více výkladových variantách volit tu, jež bude v souladu s právem Evropské unie. (**ÚS III. ÚS 1996/13**)
- Vnitrostátnímu soudu přísluší vykládat a uplatňovat právní předpisy přijaté za účelem provádění směrnice v souladu s požadavky práva Společenství v celém rozsahu, v němž mu vnitrostátní právo poskytuje určitý prostor pro uvážení. (**C-14/83 Von Colson a Kamann**)
- Soud, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je povinen, vyvstane-li před ním otázka týkající se výkladu práva Společenství, splnit svou povinnost předložit věc Soudnímu dvoru, ledaže by shledal, že otázka, která vyvstala, není relevantní nebo že